

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

8. listopadu 2012(*)

„Nesplnění povinnosti státem – Volný pohyb kapitálu – Článek 63 SFEU – Dohoda o EHP – Článek 40 – Zdařování dividend vyplácených ve prospěch nerezidentních penzijních fondů“

Ve věci C-342/10,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 258 SFEU, podaná dne 7. července 2010,

Evropská komise, zastoupená R. Lyalem a I. Koskinenem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Finské republice, zastoupené J. Heliskoskim, jako zmocněncem,

žalované,

podporované:

Dánským královstvím, zastoupeným C. Vangem, jako zmocněncem,

Francouzskou republikou, zastoupenou G. de Berguesem a N. Rouam, jako zmocněnci,

Nizozemským královstvím, zastoupeným C. Wissels a M. Noort, jako zmocněnkyními,

Švédským královstvím, zastoupeným A. Falk a S. Johannesson, jako zmocněnkyními,

Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, zastoupeným H. Walker, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Facennou, barrister,

vedlejšími účastníky řízení,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen, vykonávající funkci předsedy čtvrtého senátu, J.-C. Bonichot, C. Toader, A. Prechal (zpravodajka) a E. Jarašinas, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. května 2012,

po vypočtení stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 19. července 2012,

vydává tento

Rozsudek

1 Svou žalobou se Evropská komise domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Finská republika tím, že zavedla a zachovala v platnosti systém, podle kterého jsou dividendy vyplácené ve prospěch nerezidentních penzijních fondů zdaňovány diskriminačním způsobem, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 63 SFEU a článku 40 Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3, dále jen „Dohoda o EHP“).

2 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 22. listopadu 2010 bylo Dánskému království, Francouzské republice, Nizozemskému království, Švédskému království a Spojenému království Velké Británie a Severního Irska povoleno vedlejší ústastenství ve sporu na podporu návrhových žádání Finské republiky.

Finský právní rámec

3 Pokud jde o rezidentní penzijní fondy, z ustanovení § 6a zákona 360/1968 o zdanění příjmů z hospodářské činnosti [laki elinkeinotulon verottamisesta (360/1968), dále jen „EVL“], vykládaného ve spojení s ustanovením § 124 odst. 2 zákona 1535/1992 o dani z příjmů [tuloverolaki (1535/1992)] ze dne 30. prosince 1992, vyplývá, že dividendy, které tyto penzijní fondy pobírají, jsou v zásadě zdaněny skutečnou sazbou ve výši 19,5 %.

4 § 7 EVL stanoví:

„Náklady vynaložené na dosažení nebo udržení příjmů z hospodářské činnosti, a ztráty, ke kterým při takové činnosti došlo, jsou daňově odeíratelnou položkou.“

5 § 8 první pododstavec EVL uvádí:

„Odeíratelnými náklady ve smyslu § 7 jsou zejména:

[...]

10) zákonné převody uskutečněné jakožto matematické rezervy provedené pojišťovacími společnostmi, pojišťovacími skupinami, pojišťovacími ústavy a jinými podobnými pojišťovacími podniky, jakož i částky vypočítané v souladu s technickými parametry pojištění nezbytné k pokrytí odpovědnosti vyplývající ze závazků v oblasti důchodů a jiných obdobných závazků penzijních fondů a jiných podobných důchodových institucí [...]

6 Dividendy finského původu, které pobírají nerezidentní penzijní fondy, jsou zdaňovány v souladu se zákonem 627/1978 o zdaňování příjmů daňových poplatníků žijících podléhajících dani [lähdeverolaki (627/1978)].

7 Na základě § 3 a § 7 prvního pododstavce bodu 3 uvedeného zákona se na dividendy, které nerezidentní penzijní fond pobírá ve Finsku, uplatní srážková daň ve výši 19,5 %, kromě výjimek vyplývajících zejména z uplatnění směrnice Rady 90/435/EHS ze dne 23. července 1990 o společném systému zdanění mateřských a dceřiných společností z různých členských států (Úř. věst. L 225, s. 6, Zvl. vyd. 09/01, s. 147). Tato sazba se pohybuje mezi 15 % a 0 % v případě uplatnění úmluvy o zamezení dvojímu zdanění. Finská republika takové úmluvy uzavřela se všemi členskými státy Evropské unie a Evropského hospodářského prostoru (EHP), s výjimkou Kyprské republiky a Lichtenštejnského knížectví.

Postup před zahájením soudního řízení

8 Komise, která měla za to, že finský systém zdanění je diskriminační s ohledem na dividendy vyplácené ve prospěch nerezidentních penzijních fondů, a v důsledku toho je v rozporu s článkem 63 SFEU a článkem 40 Dohody o EHP, zaslala Finské republice dne 19. července 2007 výzvu dopisem, na kterou Finská republika odpověděla dopisem ze dne 19. září 2007.

9 Dne 23. září 2008 Komise zaslala tomuto členskému státu dodatečnou výzvu dopisem, na kterou tento členský stát odpověděl dopisem ze dne 20. listopadu 2008.

10 Dne 26. června 2009 Komise vydala odůvodněné stanovisko, na které Finská republika odpověděla dne 25. srpna 2009.

11 Vzhledem k tomu, že Komisi vysvětlení poskytnutá uvedeným členským státem neuspokojila, rozhodla se podat projednávanou žalobu.

K návrhu směřujícímu ke znovuotevření ústní části řízení

12 Podáním došlým kanceláři Soudního dvora dne 3. září 2012 Finská republika navrhla, aby Soudní dvůr podle článku 61 jednacího řádu Soudního dvora nařídil znovuotevření ústní části řízení. Podle tohoto členského státu stanovisko generální advokátky obsahuje několik nesprávných tvrzení, pokud jde o obsah finských právních předpisů, které jsou předmětem projednávané žaloby pro nesplnění povinnosti.

13 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že Soudní dvůr může bez návrhu nebo na návrh generálního advokáta či na návrh účastníků řízení nařídít znovuotevření ústní části řízení, pokud má za to, že věc není dostatečně objasněna nebo že má být rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl mezi účastníky řízení projednán (viz zejména rozsudek ze dne 16. prosince 2008, *Cartesio*, C-210/06, Sb. rozh. s. I-9641, bod 46).

14 Obsah finských právních předpisů, které jsou předmětem projednávané žaloby pro nesplnění povinnosti, účastníci řízení v široké míře projednali před Soudním dvorem, jak v rámci písemné části řízení, tak na jednání. Za těchto podmínek má Soudní dvůr za to, že má k dispozici všechny nezbytné skutečnosti k tomu, aby o žalobě, která mu byla předložena, mohl rozhodnout.

15 Kromě toho není tvrzeno, že projednávaná věc má být rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl před Soudním dvorem projednán.

16 Návrh na znovuotevření ústní části řízení je tudíž po vyslechnutí generální advokátky třeba zamítnout.

K žalobě

K přípustnosti

17 Finská republika, která odkazuje na rozsudek Soudního dvora ze dne 26. dubna 2007, *Komise v. Finsko* (C-195/04, Sb. rozh. s. I-3351), tvrdí, že hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je žaloba založena, musejí vyplývat uceleně a srozumitelně z textu samotné žaloby. Tak tomu v projednávané věci není, jelikož přesný předmět žaloby nelze z jejího textu vyvodit.

18 Tento členský stát má však ve svém vyjádření k žalobě za to, že předmětem žaloby je daňová diskriminace v důsledku toho, že tuzemské penzijní fondy mohou z rozdělovaných zisků odečíst částky uvedené v § 7 a v § 8 prvním pododstavci bodu 10 EVL, to znamená závazky

přijaté v oblasti důchodů, zatímco je zakázáno, aby penzijní fondy usazené v jiných členských státech či v zemích EHP, které jsou členy Evropského sdružení volného obchodu (ESVO), prováděly takové odpady ze zisků souvisejících s jejich investicemi ve Finsku.

19 Z žaloby či z podání Komise přitom nevyplývá, že by předmět žaloby byl odlišný od předmětu žaloby popsaneho Finskou republikou.

20 Je sice pravda, že Komise podnět tvrdí, že v rámci srážkové daně je zdanována hrubá částka dividend, které nerezidentní penzijní fondy pobírají, a že uvedené penzijní fondy ve Finsku nemohou odečíst ani výdaje, u kterých nelze zpochybnit, že s dotčeným příjmem přímo souvisejí.

21 Jak uvádí Finská republika, a Komise to nezpochybňuje, předmět žaloby se však netýká žádné jiné odečitatelné položky, než je položka, která souvisí se závazky přijatými v oblasti důchodů, stanovená v § 7 a § 8 prvním pododstavci bodu 10 EVL.

22 Za těchto podmínek nelze přijmout tvrzení Finské republiky, podle něhož Komise předmět žaloby nevymezila dostatečně přesně.

23 Z toho vyplývá, že žaloba je přípustná.

K věci samé

24 Komise uznává, že její žaloba se týká pouze penzijních fondů usazených v členských státech Unie nebo v členských státech ESVO, s nimiž Finská republika uzavřela dohodu o výměně informací. Uvádí, že okolnost, že Finská republika od daně fakticky osvobozuje dividendy, které pobírají rezidentní penzijní fondy, zatímco dividendy téže povahy vyplácené ve prospěch nerezidentních penzijních fondů zdaněny jsou, představuje omezení volného pohybu kapitálu.

25 Komise totiž poznamenává, že rezidentní penzijní fondy sice podléhají daňové sazbě ve výši 19,5 %, pokud jde o dividendy, které pobírají, avšak mohou na základě § 7 a § 8 prvního pododstavce bodu 10 EVL daňové odečíst rezervy vytvářené za účelem plnění jejich závazků v oblasti důchodů, což ve skutečnosti vede k osvobození uvedených dividend od daně.

26 Naproti tomu dividendy pobírané nerezidentními penzijními fondy podléhají daňové sazbě ve výši 15 % či nižší daňové sazbě v souladu s úmluvami o zamezení dvojímu zdanění, nebo daňové sazbě ve výši 19,5 % v souladu s vnitrostátními daňovými právními předpisy, ať jim Finská republika neposkytuje možnost tytéž rezervy daňové odečíst, třebaže právní předpisy tohoto členského státu tyto částky považují za náklady přímo související s dotčeným příjmem.

27 Finská republika a vedlejší účastníci řízení zpochybňují existenci diskriminace v neprospěch nerezidentních penzijních fondů, která by zakládala porušení článku 63 SFEU a článku 40 Dohody o EHP, a to hlavně z důvodu, že rozdílné zdanění dividend vyplácených ve prospěch rezidentních penzijních fondů a nerezidentních penzijních fondů se vztahuje k situacím, které nejsou objektivně srovnatelné.

28 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jak vyplývá z ustálené judikatury, opatřeními zakázanými podle čl. 63 odst. 1 SFEU z důvodu, že jsou omezeními pohybu kapitálu, jsou také ta, která mohou odradit od investování v některém členském státě osoby, které nemají v tomto státě bydliště nebo sídlo, nebo odradit osoby s bydlištěm nebo sídlem v tomto členském státě od investování v jiných státech (viz zejména rozsudky ze dne 10. února 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel a Österreichische Salinen, C-436/08 a C-437/08, Sb. rozh. s. I-305, bod 50, jakož i ze dne 6. října 2011, Komise v. Portugalsko, C-493/09, Sb. rozh. s. I-9247, bod 28).

29 Pokud jde o dotčenou vnitrostátní právní úpravu, Komise tvrdí, že možnost, kterou mají

pouze rezidentní penzijní fondy, aby podle § 7 a § 8 prvního pododstavce bodu 10 EVL daňové odečty rezervy vytvářené za účelem plnění jejich závazků v oblasti důchodů, znamená, že je pro tyto společnosti použit zvláštní základ daně, způsobující skutečné osvobození od daně ve prospěch pouze těchto rezidentních penzijních fondů. V praxi jsou totiž veškeré příjmy, které uvedené penzijní fondy dosáhnou, přirozeně k tomuto cíli orientovány.

30 Finská republika nezpochybňuje tvrzení Komise, která jsou mimoto podložena konkrétními příklady, podle nichž rezidentní penzijní fondy prakticky nevytvářejí zdanitelné příjmy. Vyjadřuje však pochybnosti o skutečnosti, že tato situace vznikla v důsledku toho, že rezidentní penzijní fondy mají možnost na základě § 7 a § 8 prvního pododstavce bodu 10 EVL daňové odečíst rezervy vytvářené za účelem plnění jejich závazků v oblasti důchodů.

31 Finská republika, které byla v této věci na jednání dotazována, však nemohla prokázat, že tuto situaci, kdy u rezidentních penzijních fondů téměř neexistují zdanitelné příjmy, lze vysvětlit jinak než odpočtem těchto rezerv. Konkrétně se nejeví, že by „všechny druhy jiných odpočtů“ souvisejících s jejich činností, na něž Finská republika odkázala bez bližšího upřesnění, mohly být samy o sobě důvodem této situace.

32 Zatímco se jeví, že dividendy pobírané rezidentními penzijními fondy jsou tedy v praxi osvobozeny nebo téměř v plném rozsahu osvobozeny od daně z příjmů v důsledku uvedených ustanovení dotčených vnitrostátních právních předpisů, dividendy pobírané nerezidentními penzijními fondy naproti tomu podléhají daňové sazbě ve výši 19,5 % na základě těchto vnitrostátních právních předpisů, nebo sazbě ve výši 15 % nebo nižší sazbě na základě úmluv o zamezení dvojímu zdanění, které Finská republika uzavřela.

33 Takové znevýhodněné zacházení s dividendami vyplácenými ve prospěch nerezidentních penzijních fondů ve srovnání se zacházením vyhrazeným dividendám vypláceným ve prospěch rezidentních penzijních fondů může však spočívat usazené v jiném členském státě, než je Finská republika, odradit od uskutečnění investic v posledně uvedeném členském státě, a v důsledku toho představuje omezení volného pohybu kapitálu, které je v zásadě zakázáno článkem 63 SFEU (viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2007, Amurta, C-379/05, Sb. rozh. s. I-9569, bod 28).

34 Na rozdíl od toho, co navrhuje Francouzská republika a Spojené království, nelze mít za to, že toto znevýhodněné zacházení je neutralizováno úmluvami o zamezení dvojímu zdanění, které Finská republika uzavřela. Pro tento účel je totiž nezbytné, aby uplatňování takové úmluvy umožňovalo vyvážit účinky rozdílného zacházení plynoucího z vnitrostátních právních předpisů (rozsudek ze dne 20. října 2011, Komise v. Německo, C-284/09, Sb. rozh. s. I-9879, bod 63 a citovaná judikatura). Jak vyplývá z vysvětlení, která v tomto ohledu Finská republika poskytla na jednání, tento členský stát uzavřel pouze tři úmluvy stanovící daňovou sazbu u dividend ve výši 0 %, přičemž většina ostatních úmluv stanoví sazbu ve výši 15 %.

35 Aby takové znevýhodněné zacházení bylo slučitelné s ustanoveními Smlouvy o FEU týkajícími se volného pohybu kapitálu, je třeba, aby se týkalo situací, které nejsou objektivně srovnatelné, nebo aby bylo odvozeno naléhavým důvodem obecného zájmu (viz zejména rozsudky ze dne 12. prosince 2006, Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, Sb. rozh. s. I-11753, bod 167, a ze dne 18. prosince 2007, Grønfelt, C-436/06, Sb. rozh. s. I-12357, bod 16).

36 Pokud jde o otázku, zda jsou dotčené situace objektivně srovnatelné, je třeba připomenout, že srovnatelnost přeshraniční situace s vnitrostátní situací se musí zkoumat s ohledem na cíl sledovaný dotčenými vnitrostátními ustanoveními (viz rozsudky ze dne 25. února 2010, X Holding, C-337/08, Sb. rozh. s. I-1215, bod 22, a ze dne 6. září 2012, Philips Electronics UK, C-18/11, bod

17).

37 Kromě toho podle ustálené judikatury platí, že pokud jde o takové výdaje, jakými jsou náklady na dosažení příjmu, které přímo souvisí s činností, ze které plynou zdanitelné příjmy v určitém členském státě, rezidenti a nerezidenti tohoto členského státu se nacházejí ve srovnatelné situaci, takže právní úprava uvedeného státu, která v dané oblasti nerezidentům upírá nárok odpočítat od základu daně takové výdaje, zatímco rezidentům je připisává, může být především na újmu státním příslušníkům jiných členských států, a tudíž představovat nepřímou diskriminaci na základě státní příslušnosti (rozsudek ze dne 31. března 2011, Schröder, C-450/09, Sb. rozh. s. I-2497, bod 40 a citovaná judikatura).

38 Podle Finské republiky, kterou v tomto bodě podporují vedlejší účastníci, tomu tak v projednávané věci není, jelikož odpočet závazků přijatých v oblasti důchodů, který je stanoven v § 7 a v § 8 prvním pododstavci bodu 10 EVL, se netýká nákladů přímo souvisejících s činností, ze které plynou zdanitelné příjmy ve Finsku.

39 Finská republika uvádí, že tento odpočet souvisí s povahou činnosti organizací důchodového pojištění, v rámci níž jsou příjmy pobírány před tím, než se hradí náklady. Technická rezerva, které se toto ustanovení týká, odpovídá kapitálové hodnotě plnění, která jsou na základě platných smluv vyplacena v okamžiku, kdy dojde k pojistné události, jakož i částkám dlužným za tyto pojistné události, ke kterým již došlo, to znamená rezervám, které pojistné organizace vytvořily pro účely vyplácení budoucích důchodů. Podle tohoto členského státu je technická rezerva stanovena v souladu s použitelnými vnitrostátními pravidly. Jakékoli navýšení této technické rezervy, ke kterému dojde během příslušného daného období, lze daně odečíst a jakékoli snížení této rezervy je považováno za zdanitelný příjem.

40 Z toho podle Finské republiky vyplývá, že navýšení rezervy pro účely důchodů je nákladem souvisejícím s veškerou činností penzijního fondu, takže ve smyslu judikatury Soudního dvora neexistuje přímá souvislost s dividendou, kterou penzijní fond pobírá.

41 V tomto ohledu stačí konstatovat, že v dotčených vnitrostátních právních předpisech, a konkrétně v § 7 a v § 8 prvním pododstavci bodu 10 EVL vnitrostátní zákonodárce výslovně rezervní prostředky vytvářené za účelem plnění závazků v oblasti důchodů pokládá za „náklady vynaložené na dosažení nebo udržení příjmu z hospodářské činnosti“. Vytváří tak přímou souvislost mezi těmito prostředky a činností organizací důchodového pojištění, ze kterých plynou zdanitelné příjmy, a sám je činí neodlučitelnými.

42 Tato přímá souvislost mezi nákladem a zdanitelným příjmem tak vyplývá ze samotné techniky asimilace, kterou finský zákonodárce zvolil mezi jinými možnými technikami, jako je prosté osvobození od daně, aby zohlednil specifický účel penzijních fondů, kterým je shromáždit kapitál prostřednictvím investic, které vytvářejí příjem zejména ve formě dividend, aby tyto penzijní fondy splnily své budoucí závazky na základě pojistných smluv.

43 Jelikož tento zvláštní účel může být rovněž účelem nerezidentních penzijních fondů, které sledují tutéž činnost, nacházejí se poslední uvedené fondy v situaci, která je objektivně srovnatelná se situací rezidentních penzijních fondů, pokud jde o dividendy finského původu.

44 Kromě toho nelze mít za to – na rozdíl od toho, co tvrdí Dánské království, Nizozemské království a Švédské království – že se rezidentní a nerezidentní penzijní fondy nacházejí v odlišné situaci pouze z důvodu, že dividendy vyplácené ve prospěch posledně uvedených fondů podléhají srážkové dani. Dotčené vnitrostátní právní předpisy se totiž neomezují na to, že by stanovily rozdílné způsoby výberu daně v závislosti na místě bydliště či sídla příjemce dividend tuzemského původu, ale ve skutečnosti stanoví zdanění uvedených dividend pouze u

nerezidentních penzijních fondů (obdobně viz rozsudek ze dne 10. května 2012, Santander Asset Management SGIIC a další, C-338/11 až C-347/11, bod 43).

45 Pokud jde o otázku, zda jsou dotčené vnitrostátní předpisy odvodněny naléhavým důvodem obecného zájmu, Finská republika podporovaná Dánským královstvím, Francouzskou republikou, Nizozemským královstvím a Švédským královstvím odkazuje na zásadu teritoriality, která takový naléhavý důvod představuje a z níž vyplývá, že základ daně daňových poplatníků, kteří v členském státě nemají bydliště ani sídlo, je stanoven pouze s ohledem na zisky a ztráty, které pocházejí z jejich činností v tomto státě.

46 Tento argument odpovídá v podstatě argumentu uvedenému v bodě 38 tohoto rozsudku, podle něhož se rezidentní a nerezidentní penzijní fondy nenacházejí v objektivně srovnatelné situaci, jelikož se odpočet závazků přijatých v oblasti důchodů netýká nákladů přímo souvisejících s činností, v rámci níž nerezidentní penzijní fond vytvořil příjmy zdanitelné ve Finsku.

47 Z důvodů uvedených v bodech 41 až 44 tohoto rozsudku však takový argument přijmout nelze.

48 Finská republika rovněž uvádí, že rozdílné zacházení mezi rezidentními a nerezidentními penzijními fondy je odvodněno nezbytností zaručit soudržnost daňového systému. Uvádí, že akcie neposkytují pouze dividendy, ale mohou rovněž vytvářet kapitálový zisk. V praxi nerezidentní penzijní fond ve Finsku neplatí daň ze zhodnocení akcií finských společností kótovaných na burze, jichž je vlastníkem. Je logické, že nemá možnost od části výnosu z těchto akcií, a sice dividendy, odečíst výdaje vztahující se ke všem akciím.

49 K tomu, aby argument založený na takovém odvodnění mohl obstát, je ale třeba, aby byla prokázána přímá souvislost mezi dotčeným daňovým zvýhodněním a vyrovnaním tohoto zvýhodnění určitým daňovým odvodem (viz zejména rozsudek ze dne 6. září 2012, DI. VI. Finanziaria di Diego della Valle & C., C-380/11, bod 47 a citovaná judikatura).

50 Jak však poznamenává Komise, aniž by jí v tomto ohledu Finská republika odporovala, pokud jde o rezidentní penzijní fondy, jsou kapitálové zisky, stejně jako dividendy, používány k navýšení rezerv a nepodléhají dani z příjmů nebo dani z příjmů podléhají jen velmi omezeně. Za těchto podmínek Finská republika neprokazuje, že by daňové zvýhodnění přiznané rezidentním penzijním fondům bylo vyrovnáno určitým daňovým odvodem, což by odvodnilo zdanění dividend vyplacených ve prospěch nerezidentních penzijních fondů.

51 Nizozemské království ještě uvádí, že rozdílné zacházení je odvodněno nezbytností zaručit soudržnost daňového systému, jelikož s možností odečíst závazky přijaté v oblasti důchodů souvisí to, že čerpání těchto rezerv je zdanitelné.

52 V tomto ohledu však stačí konstatovat, že pouhý odkaz na případné pozdější zdanění plně vyplacených penzijními fondy ve prospěch příjemce neznamena, že je existence přímé souvislosti ve smyslu judikatury citované v bodě 49 tohoto rozsudku prokázána právně dostatečným způsobem (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Komise v. Portugalsko, bod 37).

53 Pokud jde o skutečnost, že sporný režim porušuje článek 40 Dohody o EHP, které se dovolává Komise, je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že ustanovení uvedeného článku mají stejný právní dosah jako v podstatě totožná ustanovení článku 63 SFEU, použijí se za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávané žaloby, všechny výše uvedené úvahy obdobně na uvedený článek 40 (viz rozsudek ze dne 1. prosince 2011, Komise v. Belgie, C-250/08, Sb. rozh.

s. I-12341, bod 83 a citovaná judikatura).

54 V důsledku toho je třeba konstatovat, že Finská republika tím, že zavedla a zachovala v platnosti systém, podle kterého jsou dividendy vyplácené ve prospěch nerezidentních penzijních fondů zdaňovány diskriminačním způsobem, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 63 SFEU a článku 40 Dohody o EHP.

K nákladům řízení

55 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Finská republika neměla ve věci úspěch, je důvodné rozhodnout, že poslední uvedená ponese vlastní náklady řízení a ukládá se jí rovněž náhrada nákladů vynaložených Komisí.

56 Podle čl. 140 odst. 1 téhož jednacího řádu členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Dánské království, Francouzská republika, Nizozemské království, Švédské království a Spojené království proto ponесou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) Finská republika tím, že zavedla a zachovala v platnosti systém, podle kterého jsou dividendy vyplácené ve prospěch nerezidentních penzijních fondů zdaňovány diskriminačním způsobem, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 63 SFEU a článku 40 Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992.

2) Finská republika ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.

3) Dánské království, Francouzská republika, Nizozemské království, Švédské království a Spojené království Velké Británie a Severního Irska ponесou vlastní náklady řízení.

Podpisy.

* Jednací jazyk: finština.